

Bianca van Strien

De lange weg
naar vertrouwen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

De voordeur viel met een klap dicht en Yvette Medina kromp opnieuw in elkaar, met door tranen vertroebelde ogen staaarde ze naar het donkere tapijt waar ze op zat en luisterde nerveus. Pas toen ze er zeker van was dat het Daafs voetstappen waren die ze over de galerij hoorde verdwijnen, durfde ze zich weer te bewegen. Langzaam stond ze op, ze moest een kreun verbijten en het duizelde haar zo erg, dat ze zich aan een stoel vast moest grijpen om niet meteen weer om te vallen. Op de stoel liet ze zich langzaam zakken, terwijl ze probeerde haar ademhaling en gedachten weer onder controle te krijgen.

Hier moest ze heel snel weg, was het wat naast hoofdpijn en een duizeling door haar hoofd spookte. Ze moest weg. Als ze bleef zou Daaf haar waarschijnlijk op een dag doodslaan. De duizeling begon een beetje minder te worden en ze stond voorzichtig op. Zo snel als ze dat durfde liep ze naar de slaapkamer om een koffer met haar spullen in te pakken. Zonder er erg op te letten wat ze allemaal meenam, propte ze er zoveel mogelijk in. Op het laatste moment dacht ze er nog aan om de envelop

met geld, die ze voor Daaf al een hele tijd tussen haar kleren verborgen had gehouden, mee te pakken. Het geld was ze bij elkaar gaan sparen, voor het geval er een situatie als deze zou komen. Een dag dat het niet meer uit te houden zou zijn en ze weg moest. Niet dat het veel geld was, maar ze had die ochtend ontdekt dat Daaf haar bankrekening en zelfs haar spaarrekening met het geld wat ze van haar oma had geërfd, had leeg gehaald en het was beter dan niets, ze zou met de net 200 euro weg kunnen komen. Dit keer moest ze bij hem weg, en zou ze nooit meer terugkomen. Voor Daaf zou ze onvindbaar moeten zijn.

Niet veel later keek ze verslagen om zich heen. Daar stond ze dan, met maar één gepakte koffer. Op straat. Er reden wat auto's de parkeerplaats voor de flat op en af, maar haar rode Opel Corsa was nergens te zien. Natuurlijk niet: Daaf had hem meegenomen, zoals hij altijd haar auto pakte en zij, als ze hem dan zelf nodig had, zonder zat. Oké, dan moest ze het zonder auto doen. Het maakte ook niet uit, ze had sowieso geen idee waar ze naar toe zou gaan. Het enige wat ze nu wist, was dat ze zo snel mogelijk van hier weg moest. Het liefst ook

zo ver mogelijk, maar dat was op dit moment even een probleem. Het vrouwenhuis was geen optie, daar was ze één keer naartoe gevlucht en binnen no-time had Daaf daar voor de deur gestaan en haar weer meegenomen. Hij had haar plechtig beloofd dat het nooit meer zou gebeuren en ze had hem willen geloven. Ze verbeet de pijn in haar hoofd en besloot naar het station te gaan, dat was binnen loopafstand en van daaruit zou ze in iedere willekeurige trein kunnen stappen, om maar weg te komen. Wat er dan zou gebeuren, zou ze daarna wel zien.

Natuurlijk was ze wel vaker naar het station gelopen, maar nooit met een onhandig zware koffer, barstende hoofdpijn en af en toe duizelig makende vlekken voor haar ogen. Het viel knap tegen, maar uiteindelijk stond ze in de enorme hal. Haar oog viel op een bord waar een trein naar Gouda werd aangekondigd. Haar hart begon iets sneller te slaan, omdat ze ineens wist waar ze heen wilde: naar Sineke Jobs, haar beste vriendin van vroeger, van school. Het was lang geleden dat ze elkaar hadden gezien, maar ze zou haar best wel willen en misschien ook wel kunnen helpen. Een moment voelde ze zich wat lichter en even verdween de hoofdpijn. Niet al te lang, want toen ze haar telefoon

uit haar jaszak had gehaald herinnerde ze zich dat Daaf het de vorige dag in zijn ongelooflijke woede, tegen de muur had gegooid. Er zat een enorme barst in het schermpje en het deed helemaal niets. Afgezien daarvan had ze Sineke's telefoonnummer er niet instaan. Toch was zij de enige waar ze heen zou kunnen, als ze haar zou bereiken.

Opnieuw keek ze om zich heen en tot haar opluchting ontdekte ze een van de nog weinig overgeblevene telefoocellen, dan moest ze het daar proberen. Ze was nerveus bij het idee want inmiddels hadden ze elkaar een paar jaar niet meer gezien of gesproken. Het beste aan dat idee was echter dat ze dacht dat Daaf niet van het bestaan van Sineke afwist, juist omdat ze elkaar al zo lang niet hadden gezien. Hopelijk was ze niet getrouwd en had ze een andere achternaam aangenomen, of had ze een geheim nummer, of woonde ze niet meer in Gouda. Allerlei problemen spookten door haar toch al gehavende hoofd, maar ze liep dapper naar de telefooncel toe. Gelukkig vond ze nog wat kleingeld in haar jaszak en met trillende vingers drukte ze het nummer van de informatiecentrale in en het duurde niet lang voor ze hoorde dat een telefoon overging.

‘Sineke Jobs.’

Er ontsnapte haar een zucht van opluchting, over een heleboel dingen had ze zich al geen zorgen hoeven te maken. ‘Hallo Sineke, met Yvette Medina,’ zei ze snel, bang dat Sineke anders weer op zou hangen. Angstvallig hield ze de mensenmenigte in het stationsgebouw in de gaten. Het kon haast niet, maar stel dat Daaf haar nu al op het spoor was. Er liep een rilling langs haar ruggengraat, alleen al bij dat idee.

‘Hé, ga je me eindelijk eens vertellen dat je bij me langskomt?’ vroeg Sineke meteen enthousiast, alsof het de normaalste zaak van de wereld was dat ze na zo lange tijd opbelde.

‘Ja, als je het niet erg vindt,’ zei ze snel, haar stem trilde en opnieuw drongen er tranen in haar ogen, ze was blij dat haar vlucht uit de stad zo gemakkelijk ging. Nerveus tikte ze met haar vingers tegen de telefoon, ze staaarde naar haar afgekloven vingernagels.

‘Nee, natuurlijk niet,’ bevestigde haar vriendin blij. ‘Het is eeuwen geleden dat we elkaar gezien hebben. Wanneer kom je?’

Er ontsnapte Yvette een zenuwachtig lachje en ze stopte haar hand in haar jaszak, omdat ze de opwelling op voelde komen nog meer af te bijten, maar er was al niets meer en dat zou

alleen nog maar pijn doen. ‘Ik denk dat ik in een uurtje bij je kan zijn. Ik sta op het station in Utrecht en neem de eerste trein die naar Gouda gaat. Ik weet niet precies hoe laat dat is, maar lang zal dat niet duren, want hij staat al op het bord.’ De beslissing die ze had genomen was de juiste en ze zag de toekomst ineens iets vrolijker tegemoet.

‘Dan kom ik je zo van het station halen,’ ging Sineke blij verder. ‘Ik vind het erg leuk dat je eindelijk eens komt.’

‘Ja,’ Yvette slikte een brok in haar keel weg. ‘Tot straks dan.’ Nadat ze een keer diep adem had gehaald hing ze op. Een kort moment moest ze nog blijven staan, om tranen weg te vegen, daarna pakte ze haar koffer en ging op zoek naar de trein naar Gouda.

De trein zou over een kwartier vertrekken en ze ging op één van de banken zitten. Uit haar handtas pakte ze een spiegelkje en bekeek haar gehavende gezicht. Haar oog en haar wang begonnen al blauw te worden. Ook haar lip was dik, gelukkig was hij opgehouden met bloeden. Met een zakdoekje veegde ze voorzichtig wat opgedroogd bloed weg, zodat het er misschien niet meer zo dramatisch uit zou zien. Op haar vale spijkerbroek zaten ook een

paar vlekken, maar daar kon ze nu niet veel aan doen. In ieder geval zou ze er niet omheen kunnen om Sineke al snel te vertellen wat er aan de hand was.

Dat was echter van later zorg: als ze nu maar wegkwam. Weg bij Daaf, weg uit Utrecht. Ver weg van alles wat ooit haar thuis was geweest. Ze kamde nog een beetje door haar warrige rode haren, zodat het iets meer in haar gezicht hing en haar verwondingen misschien niet meteen zouden opvallen. Aangezien ze het de vorige dag een heel stuk korter had laten knippen - één van de redenen dat Daaf haar als boksbal had gebruikt - viel dat nog niet mee en ze had er inmiddels zelf spijt van dat ze het had gedaan.

Gelukkig kwam Daaf de volgende minuten niet naar het station en met een hele diepe zucht van opluchting liet ze zich een tijdje later op een bank vallen in de trein naar Gouda. Hoewel het niet heel erg druk was, kon ze de blikken van een aantal mensen op zich voelen, toen ze heel even opkeek zag ze ze ook. Meteen liet ze haar ogen weer naar de vloer dwalen. Gelukkig was er niemand die haar iets vroeg of aanbood om haar ergens mee te helpen. Dat was niet erg, ze had geen hulp nodig en het zou allemaal goed komen, als ze eerst

maar bij Sineke was. Nu wilde ze met rust gelaten worden.

De reis naar Gouda duurde niet erg lang, maar de tijd kroop voorbij. Heel af en toe dacht ze behalve de blik van een enkele medepassagier, ook Daaf dichtbij zich te voelen en ze wilde zo snel mogelijk de trein verlaten om zeker te zijn dat alles goed zou komen.

Hoe kon ze eigenlijk zo optimistisch zijn, hij had het vrouwenhuis gevonden en haar gewoon daar opgehaald, zonder dat er iemand iets tegen had kunnen doen. Alsof ze daar niet ook gedacht had dat ze veilig voor hem zou zijn. Opnieuw liep er een rilling over haar rug. De hoofdpijn werd ook weer erger. Ze zou haar hele leven voor hem op de vlucht moeten zijn, want Gouda was maar een kippeneindje van hem vandaan en misschien wist hij toch iets van Sineke's bestaan af, zelfs al hadden ze elkaar nog nooit ontmoet. Ooit had ze hem vertrouwd en had ze hem misschien wel over haar beste vriendin verteld.

Een blikkelige stem kondigde aan dat de trein over een paar minuten het station van Gouda binnen zouden rijden en nadat ze kort om zich heen had gekeken en Daaf niet had

ontdekt, stond Yvette op en hees haar zware koffer van de plaats naast haar. Het had geen zin om nu al verder te vluchten, misschien zou Sineke echt komen. Als het nodig was kon ze altijd morgen in een nieuwe trein stappen, die verder weg ging. Langzaam schuifelde ze naar de deur. Ze was niet de enige die Gouda als einddoel had.

Ze hoopte dat haar vriendin inderdaad al op het station zou zijn en ze zich niet naar zou schrikken als ze haar gehavende uiterlijk zou zien. Ze was nog nooit eerder bij haar in Gouda geweest. Ze wist niet eens het adres van waar ze woonde of werkte, dus als ze niet zou komen, zou ze haar nooit kunnen vinden.

Toen Yvette uit de trein stapte, keek ze zoekend om zich heen, maar ze ontdekte Sineke niet tussen de mensen op het perron. Teleurgesteld en bezorgd begon ze in de richting van de uitgang te lopen. Wat zou ze doen als ze helemaal niet zou komen? Even voelde ze weer iets van paniek kriebelen, maar ze wist zich te vermannen. Ze was net aangekomen en ze kon toch van Sineke niet verwachten dat ze alles liet vallen en naar het station zou rennen. Wie weet deed zij daar wel langer over dan de rit van Utrecht naar Gouda had geduurd.